

πέρασμα

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 3 - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2011 - ΤΙΜΗ 1 ΕΥΡΩ

στο Καφνάγιο

«ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΗΛΙΟΣ,
ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΤΑ ΑΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
ΠΟΥ ΜΑΣ ΦΩΤΙΖΟΥΝ» ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Μητέρα, εργαζόμενη & μαθήτρια

Σχολικοί προβληματισμοί

Η πόλη μου & τα προβλήματά της

Πώς επηρεάζουν οι εφηβικές σχέσεις την μάθηση

Η κακοποίηση της γυναίκας

Ο κρυμμένος θησαυρός

Tattoo & piercing

δου Λόγια...

«είμαστε ακόμα ζωντανοί στη σκηνή σαν ρόκ συγκρότημα», και είναι αλήθεια ότι το 3ο τεύχος του περιοδικού μας είναι πραγματικότητα. Κάνοντας την υπέρβαση σε ένα σωρό δυσκολίες, μία ομάδα ανθρώπων έχτισε την τρίτη μας προσπάθεια για να επικοινωνήσουμε και να εκφραστούμε με τον δικό μας τρόπο.

Όλοι έβαλαν και από κάτι, άλλος λιγότερο άλλος περισσότερο. Επιπαιδευτικοί, μαθητές, μαθήτριες, φίλοι. Τους ευχαριστούμε όλους για τη συνεισφορά. Είχαμε όμως μία δυνατή, έμπειρη, σίγουρη πλάτη να στηριχτούμε, τον Ζαχαρία Φωτίου, θεολόγο μα πάνω από όλα δάσκαλο (αλήθεια πόσοι γνωρίζουν ότι αυτή είναι μία από τις αρχαιότερες ελληνικές λέξεις), τον οποίο ευχαριστούμε θερμά.

Στην προσπάθεια αυτή συμμετείχαν οι μαθητές και μαθήτριες:

ΚΕΙΜΕΝΑ:

Αλεξανδράκης	Μιχάλης
Βατίστα	Χαρούλα
Βελούδης	Ευάγγελος
Βέρου	Τριανταφυλλιά
Γεναράκη	Μαρία
Γιαλλελή - Πάζη	Γεωργία
Γιαχοπούλου	Αναστασία
Ζαφειροπούλου	Σταυρούλα
Νικουλέσκου	Μάρα-Ελένα
Ράπτης	Πάυλος
Ραυτόπουλος	Ευάγγελος
Τσούλος	Γεώργιος

Φιλική Συμμετοχή:

Δρακοπούλου Μαρία
ΠΕ06

Υπεύθυνος

για όσα γράφονται,
είναι ο Διευθυντής
του σχολείου.

ΣΚΙΤΣΑ:

Γιρέμπι
Δημητρόπουλος
Μιμοπούλου
Μπρούσου

Μιγκέλ
Χρυσόστομος
Μαρία-Αγγελική
Βασιλική

ΣΥΝΤΑΓΕΣ:

Κατσαφάδου Ελένη
Κραβαριώτη Δήμητρα

ΜΙΑ ΛΙΒΡΑ ΣΑΡΚΑΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΤΑΞΕΙ ...ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΑΙΜΑ

Ψάχνει απεγνωσμένα ο έμπορος Αντώνιος να δανειστεί χρήματα για να χρηματοδοτήσει το πλοίο του, ο σκοπός καλός και όλα δείχνουν ότι όλα θα πάνε καλά.

Μόνο ο τοκογλύφος Σάιλοκ είναι πρόθυμος να τον δανείσει. Δεν ζητάει εγγυήσεις, δεν ζητάει πανωτόκι, δεν ζητάει πολλά. Ένα πράγμα μόνο τον ενδιαφέρει, αν δεν πάει καλά το επιχείρημα του Αντώνιου, να τον πληρώσει με ... μία λίβρα από την σάρκα του.

Ο Αντώνιος είναι χαρούμενος, γιατί κατάφερε να κλείσει μία τόσο καλή συμφωνία με τον «γενναιόδωρο» Σάιλοκ. Είναι ευτυχισμένος, χοροπηδάει από την χαρά του, αγκαλιάζει τον Μπασάνιο και τον Ικρατσιάνο και αποχωρούν από την σκηνή μες την καλή χαρά χωρίς να έχουν καταλάβει τι έχουν κάνει, σε τι παγίδα έχουν πέσει. Στην παγίδα του τοκογλύφου Σάιλοκ.

Για τον Σάιλοκ όλα δείχνουν πως έχει παγιδεύσει τον Αντώνιο για τα καλά, είναι σίγουρος ότι θα πάρει αυτό που θέλει από το κορμί του δύσμοιρου εμποράκου. Όλα τα έχει υπολογίσει καλά, έχει επενδύσει στην ατυχία του και την αφέλειά του, όμως ένα δεν υπολόγισε, ότι για να πάρει μία λίβρα από το κορμί του δεν θα πρέπει να στάξει ... ούτε μια σταγόνα αίμα.

Δεν ξέρω τι με έπιασε και καταπίαστηκα με τον έμπορο της Βενετίας. Σιγά μην είναι επίκαιρος ο Σαίξπηρ σήμερα. Δεν μπορεί να υπάρχουν Σάιλοκ σήμερα που να ζητούν μία λίβρα από τη σάρκα ενός λαού. Ή μήπως υπάρχουν ...

Στέλιος Καραπιέρης
Δ/ντης Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος

Έγραψαν για το περιοδικό μας...

Συγχαρητήρια για την πολύ καλή δουλειά που κάνετε, μαθητές και καθηγητές!
Διάβασα για πρώτη φορά το περιοδικό σας και πραγματικά ενθουσιάστηκα και συγκινήθηκα.
Ιδιαίτερα με άγγιξαν τα γράμματα των μαθητών (σελ. 8-9) και το τραγούδι της αγάπης (σελ. 26-27).
Συνεχίστε την καλή δουλειά! Καθετί καλό και όμορφο είναι χρήσιμο για τον τόπο μας στις μέρες μας, είναι ευλογία!

Σας ευχαριστώ που κάνατε τη μέρα μου πιο όμορφη!

Με εκτίμηση,
Μαρία Δρακοπούλου
εκπαιδευτικός ΠΕ06

Με την πάροδο των χρόνων και κοιτώντας τα παιδιά μου σήμερα στα μάτια, κατάλαβα πόσο γρήγορα πέρασαν τα χρόνια και πως μεγάλωσα.

Θυμάμαι όταν ήμουν παιδί - θαρρώ πως ήταν μόλις χτες - έβγαينا στην αλάνα να παίξω με τα άλλα παιδιά της ηλικίας μου. Τότε τα παιδιά ήταν πολλά, και τα σχολεία μας γεμάτα από ζωή και από παιδικές φωνές. Ήταν γεμάτα όνειρα για ένα καλύτερο μέλλον. Κάθε παιδί είχε ένα όνειρο βαθιά στην ψυχή του : να μάθει γράμματα, να τελειώσει το δημοτικό, να συνεχίσει στο γυμνάσιο, ίσως...

Ήμουν παιδί από φτωχική οικογένεια και ο πατέρας μόλις που τα έβγαζε πέρα. Τα χρήματα έφταναν μόνο για την συντήρηση της οικογένειας και δεν του περίσσευαν για να σπουδάσει κανένα παιδί. Κι ήμασταν πέντε! Η δική του έννοια δεν ήταν να μάθουμε γράμματα, προτεραιότητά του ήταν να έχουμε το καθημερινό μας φαγητό στο τραπέζι, ένα ρουχαλάκι να φορέσουμε κι όταν τελειώσουμε το σχολείο να βγούμε στην δουλειά.

Τότε τα γράμματα για τους γονείς μας δεν είχαν καμία αξία. Όμως το δικό μου όνειρο μου σαν παιδί, δεν ήταν να μάθω μόνο να διαβάζω, αλλά ήθελα να σπουδάσω, να γίνω κάποια σπουδαία στην κοινωνία. Όταν λοιπόν τελείωσα το δημοτικό, ανακοίνωσα στον πατέρα μου ότι θέλω να συνεχίσω τις σπουδές μου στο γυμνάσιο. Εκείνος μόλις το άκουσε ...μόνο που δεν έπαθε εγκεφαλικό! «Τι είπες;» μου είπε άγρια. «Κατάλαβες τί μου ζητάς; Θέλεις να συνεχίσεις το σχολείο; Πώς παιδί μου, αφού η θέση σου είναι στο σπίτι. Η δουλειά σου είναι να καθαρίζεις, να πλένεις και να μας έχεις καθαρούς!»

Με λίγα λόγια κατάλαβα πως η θέση μου ήταν στην κουζίνα και όχι στα θρανία των σχολειών. Αυτή λοιπόν ήταν η νοοτροπία των γονιών μας: θεωρούσαν τα παιδιά τους κατώτερα, άβουλα, χωρίς όνειρα για την ζωή τους. Ιδίως τα κορίτσια. Όπως καταλαβαίνετε δεν είχα το δικαίωμα, όχι μόνο να έχω όνειρα, να κάνω σχέδια για το μέλλον μου αλλά, βεβαίως, δεν είχα καν το δικαίωμα να επαναστατήσω γιατί, φυσικά, υπήρχε η ράβδος, που μάλιστα την είχαν ονομάσει και «αγία».

Έτσι λοιπόν έβαλα το όνειρο μου σε χειμερία νάρκη και έκανα αυτό που ήθελε ο πατέρας και όχι εγώ. Προσέξτε όμως... το όνειρο μου δεν το έσβησα, απλά το καθυστέρησα για λίγο ...λίγο! Να, περίπου 30 χρόνια.

Ο καιρός πέρασε, παντρεύτηκα, έκανα οικογένεια, παιδιά, πότε όμως δεν ξέχασα το όνειρο μου, ποτέ δεν

ξέχασα το μυστικό μου, αλλά το είχα καλά κρυμμένο. Τα χρόνια μου πέρασαν φροντίζοντας την οικογένεια μου και μεγαλώνοντας σωστά τα παιδιά μου, περνώντας τους το μήνυμα ότι πάνω από όλα είναι το σχολείο και ότι χωρίς αυτό είμαστε ένα τίποτα!

Αφού λοιπόν μεγάλωσαν και το μεγάλο μου απολύθηκε από τον στρατό, πήρα την απόφαση να ξαναεπιστρέψω στα θρανία του σχολείου. Αλήθεια, δεν ήταν καθόλου εύκολο να ξαναρχίσω πάλι από την αρχή. Για μια μητέρα, που ταυτόχρονα εργάζεται και όταν τελειώνει την δουλειά της γίνεται μαθήτρια, είναι πολύ δύσκολο να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις που απαιτεί το σπίτι, η εργασία της, το σχολείο...

Στην αρχή μου φάνηκε βουνό...! Με τον καιρό όμως τα κατάφερα, δεν το έβαλα ποτέ κάτω γιατί ποτέ δεν ξέχασα ότι αυτό ήταν το όνειρό μου. Το δικό μου όνειρο που θα κρατήσει μέχρι να φτάσω εκεί που θέλω. Για μένα το σχολείο είναι το δεύτερο σπίτι μου. Το πρώτο στη δουλειά, το μεσημέρι γυρνώντας κουρασμένη στο σπίτι να κάνω τα αναγκαία, να διαβάσω και το απόγευμα να είμαι στην ώρα μου στο θρανίο.

Σήμερα στην ηλικία των 41 ετών κάθομαι στην τάξη μου και απολαμβάνω όλα όσα στερήθηκα αυτά τα χρόνια. Βέβαια, από την άλλη δεν είναι και εύκολο εδώ που τα λέμε, χρειάζεται αγάπη, επιμονή και υπομονή γι' αυτό που κάνεις, χρειάζεται πολλή δύναμη και κουράγιο.

Κλείνοντας το άρθρο αυτό θα ήθελα να συμβουλέψω τα μικρότερα παιδιά : Μη σταματήσετε για κανέναν λόγο αυτό που ξεκινήσατε, το σχολείο σας είναι το κλειδί για το μέλλον σας. Αγαπήστε αυτό που κάνετε, μη θεωρείται αγκαρία ή καταναγκαστικά έργα, μη θεωρήσετε πως είστε υποχρεωμένα από τους γονείς σας να μάθετε γράμματα με το ζόρι. Παραδειγματιστείτε από μας, που είμαστε σε προχωρημένη ηλικία για τα θρανία και που προσπαθούμε να τελειώσουμε για να μπορέσουμε να εργαστούμε σε καλύτερες δουλειές και να ζήσουμε αξιοπρεπώς στην κοινωνία.

Γι' αυτό παιδιά μου, δεν ντρέπομαι που στην ηλικία μου είμαι μαθήτρια, μητέρα και εργαζόμενη. Ίσα-ίσα, με κάνει να νιώθω υπερήφανη που κάνω πραγματικότητα το παιδικό μου όνειρο, για να γίνω καλύτερη για τα παιδιά μου και για τον τόπο μου!

Μαρία Γενάρáκη (B 1)

Σχολικοί Προβλήματα

Με αυτό το άρθρο, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας την σκληρή πραγματικότητα όσον αφορά τα σχολεία και γενικότερα την εκπαίδευση στη χώρα μας. Είναι γεγονός ότι οι στατιστικές των τελευταίων χρόνων έχουν δείξει ότι η αγορά εργασίας απαιτεί ολοένα και περισσότερες γνώσεις, σπουδές και εξειδίκευση, ενώ από την άλλη έχουν κάνει φανερό ένα ευαίσθητο κοινωνικό πρόβλημα, αυτό της εγκατάλειψης του σχολείου από τους έφηβους. Καίριο λοιπόν είναι το ερώτημα των πραγματικών αιτίων αυτού του φαινομένου και σαφώς πρέπει να προβληματιστούμε για τους τρόπους με τους οποίους μπορούμε να βγούμε από αυτήν την κατάσταση.

Σύμφωνα με στατιστική που παρουσιάστηκε το γ' τετράμηνο του 2010 και αφορά έρευνα που διεξήχθη το 2008, στη χώρα μας το ποσοστό εγκατάλειψης του σχολείου από τους εφήβους αγγίζει το 22%. Πιο συγκεκριμένα, στην "Ελλάδα της Ευρωζώνης" 1 στα 3 παιδιά μεταναστών, 1 στα 5 παιδιά παλιννοστούτων και 1 στα 10 παιδιά γηγενών εγκαταλείπουν το θρανία μόλις στην Α' τάξη του Γυμνασίου. Ενώ το 20% των μαθητών που συνεχίζουν, δεν καταφέρνουν να πάρουν το απολυτήριο Λυκείου.

Πολλοί είναι οι λόγοι που οι έφηβοι αποφασίζουν, ή ακόμα καλύτερα αναγκάζονται να εγκαταλείψουν πρόωρα το σχολείο. Αρχικά, οι προσωπικές μαθησιακές δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίζει ένας μαθητής, το πρόβλημα κοινωνικής ένταξής του, προβλήματα υγείας, η έλλειψη καθοδήγησης και υποστήριξης τόσο από το οικογενειακό του περιβάλλον, όσο και από τους καθηγητές του. Κυρίως όμως, όταν ζουν σ' ένα φορτισμένο ψυχολογικά περιβάλλον ή προέρχονται από χαμηλό κοινωνικοοικονομικό χώρο. Έτσι, καταφεύγουν στην αγορά εργασίας, αν και απαγορεύεται από την κοινωνία, χωρίς κανένα εφόδιο, αφού το απολυτήριο Δημοτικού ή Γυμνασίου δεν είναι αρκετό να τους ανοίξει κάποια πόρτα επαγγελματικά.

Στην πορεία της ζωής τους, άλλοι ζουν σε συνθήκες ανέχειας, άλλοι γίνονται οικονομικοί μετανάστες, άλλοι πέφτουν θύματα εκμετάλλευσης με ποικίλους τρόπους, απλά και μόνο για να μπορούν να ζουν με τα απαραίτητα. Ένα ποσοστό 22% ωστόσο παρακολουθεί μαθήματα σε Εσπερινά

Γυμνάσια. 8,000 εργαζόμενοι έφηβοι ηλικίας άνω των 14 ετών αλλά και πολλοί ενήλικες "οικογενειάρχες" συνεχίζουν έναν αγώνα δύσκολο με συμπαραστάτη τη θέλησή τους, αλλά και την ανοχή των διευθυντών και καθηγητών τους. Αργοπορημένοι συνήθως, αλλά και αρκετά κουρασμένοι, χωρίς ανταγωνισμούς, χωρίς διάθεση για καταλήψεις και χάσιμο χρόνου. Προσπαθούν ακόμα κι αν το εκπαιδευτικό σύστημα τους στερεί διευκολύνσεις που δικαιούνται, όπως κατάλληλες κτιριακές εγκαταστάσεις, ύπαρξη κοινωνικού λειτουργού, καθώς επίσης το δώρο εργασίας των μαθητών να πληρώνεται ως δώρο από κάποιο δημόσιο φορέα (π.χ. ΟΑΕΔ) αυτοί οι μαθητές προσπαθούν για ένα καλύτερο αύριο, για μια πιο σίγουρη επαγγελματική αποκατάσταση.

Αντιπαράθετοντας ή αξιολογώντας τις παραπάνω σκέψεις γίνεται λοιπόν αντιληπτό ότι για την αντιμετώπιση του προβλήματος απαιτείται οι ιθύνοντες της εκπαίδευσης να κάνουν ριζοσπαστικές αλλαγές για την λειτουργία των σχολείων και του εκπαιδευτικού συστήματος γενικότερα. Η άρση των διακρίσεων, η απάνθρωπη περιθωριοποίηση που συντελείται και καθιστά την εκπαίδευση περίπου πολυτέλεια, η μη αντιμετώπιση του μαθητή ως ξεχωριστή προσωπικότητα, δυσκολίες, κλίσεις και ταλέντα, έχουν οδηγήσει σε αυτά τα τριτοκοσμικά ποσοστά ντροπής της χώρας μας. Όλοι οι μαθητές δικαιούνται κάθε στήριξη και υποστήριξη κυρίως όταν αυτά προέρχονται μέσα από θεσμοθετημένες ρυθμίσεις και δίκαιες διευκολύνσεις.

Για συμπέρασμα θα έκανα μια ευχή: στις δύσκολες καταστάσεις που περνάμε με την οικονομική κρίση και την ηθικοκοινωνική παρακμή ως προσέξουν λίγο περισσότερο οι Κυβερνήσεις και οι δανειστές μας την νεολαία που σπουδάζει και ειδικότερα την νεολαία που σπουδάζει και παράλληλα εργάζεται να μην την μετατρέψει σε αναλφάβητους βάρβαρους και πειθήνια υποταγμένους σκλάβους, αλλά σε ώριμους πολίτες ικανούς να κρίνουν σωστά και να αποφασίζουν ορθά για το καλό όλων.

Μιχάλης Αλεξανδράκης

A

ένα υπέφορο ταξίδι

Είμαι καθηγήτρια σε κάποιο εσπερινό γυμνάσιο, όπου διδάσκω τα φιλολογικά μαθήματα. Σ' αυτό το σχολείο υπάρχουν πολλά παιδιά - σχεδόν όλα - με ιδιαιτερότητες (παιδιά μεγάλα για τις τάξεις του Γυμνασίου, παιδιά που δουλεύουν σκληρά, παιδιά με μεγάλα μαθησιακά προβλήματα, παιδιά που κάποτε ήταν στην παρανομία κι άλλα παρόμοια) όμως, ένα από αυτά, από την αρχή της σχολικής χρονιάς, το ξεχώρισα.

Ήταν ένα ήσυχο παιδάκι που δεν μπορούσε να αρθρώσει ούτε έναν λόγο. Τραύλιζε τόσο πολύ, που απέφευγε να μιλάει για να μη το κοροϊδεύουν οι άλλοι. Είχαμε μάθει από τη γιαγιά του, που ήρθε να το γράψει, πως το εγκατέλειψε η μάνα του - ο πατέρας του είχε πεθάνει - και τώρα ζούσε μαζί της. Έκτοτε του έμεινε το τραύλισμα. Ήταν ήσυχο, κανείς δεν του έδινε σημασία, κανείς δεν το πείραζε, μια που σε κανέναν δεν μιλούσε και κανέναν δεν ενοχλούσε. Απέφευγα να του απευθύνω τον λόγο ή να του κάνω ερωτήσεις μέσα στην τάξη κι όλοι οι συνάδελφοι είχαμε αποφασίσει να εξετάζεται μόνο γραπτός.

Ήταν η πρώτη μας έκθεση που τους έβαλα να γράψουν, με θέμα «Πώς πάω από το σχολείο στο σπίτι μου». Τους είπα διάφορες ιδέες, πώς να δομήσουν την σκέψη τους, πώς να την εκφράσουν. Απλές προτασούλες, μικρή έκταση της έκθεσης, ίσα μια παράγραφο. Μόνο να μάθουν να γράφουν μια - δυο σκέψεις τους με μια λογική σειρά, ή απλώς να περιγράψουν κάτι που το κάνουν πολύ συχνά και τους είναι οικείο.

Φυσικά οι περισσότεροι μαθητές έγραψαν πως από το σχολείο στο σπίτι τους πηγαίνουν με μηχανάκι, που δεν το 'λεγαν «μηχανάκι» αλλά το αποκαλούσαν με την μάρκα του, ή οι μαθήτριες (που δεν είχαν μηχανάκι) επιστρέφουν στο σπίτι τους με το μηχανάκι που έχει το αγόρι τους κι αυτές αναφέροντας την μάρκα του ή «παπάκι» αν ήταν μικρό. Άλλοι πάλι ανέφεραν πως πάνε στο σπίτι τους με τη «μπακαούκα» δηλαδή το φέρυ μπότ, με το τοπικό λεωφορείο ή με το δικό τους αυτοκίνητο. Ένας μεγάλος μαθητής με καμάρι έγραψε «Εγώ κυρία πάω με το δικό μου είναι πειραγμένο κι άμα θες να σε πάω και βόλτα όποτε θες». Τον είχα δει πολλές φορές μ' ένα πεζώ χαμηλωμένο, ζάντες αλουμινίου, μεγάλη εξάτμιση, σκούρα τζάμια να φεύγει μαρσάροντας απότομα και βάζοντας μπιτάδικη μουσική στη διαπασόν. Άλλοι γύριζαν σπίτι με τα πόδια, συνήθως με κάποιον φίλο τους ή κάποιος από το σπίτι έρχονταν με αυτοκίνητο και τους έπαιρνε - κυρίως στη βροχή ή το κρύο.

Στάθηκα σε μια έκθεση. Ήταν του Πέτρου, του μαθητή που δεν μπορούσε να μιλήσει.

Την παραθέτω όπως την έγραψε εκείνος:

«Εγώ πιγένω σπίτι μου και μιλάο από μέσα μου αχ παναίτζα μου μετά κλέο δεν κσέρω από πού πάω άλλο δρόμο που με βγάζι στο σπίτι μου όμως κάθε μέρα το σπίτι μου είναι πολλί ορέο γιατί έχει κήπω με γρασιδι που πέζο μπάλα έχει ορέα λουλούδια που μιρίζουνε ωρέα κι είναι πολύ ορέο σπίτι το καλύτερο που υπάρχι και καλύτερο απτις μάνας μου που ζει τόρα με τον άλλο είνε πχιο πσιλα από τα σίνεφα στον ουρανό κι ότα ήμε κί μέσα λέω αχ παναγίτζα μου βοίθισε με αλά δε φοβάμε όμως μετά»

Την κράτησα αυτήν την έκθεση. Σαν φυλαχτό μου, σαν θησαυρό μου. Στην πολύχρονη καριέρα μου δεν είχα ξαναδιαβάσει τόσο δυνατή, αληθινή και συγκλονιστική έκθεση, ακόμα και σε πρότυπα σχολεία, με άριστους μαθητές. Κράτησα αυτή την έκθεση και θα 'θελα κάποτε να την διαβάσουν όλοι οι «λογοτέχνες» που έχουν πάρει Νόμπελ κι όλοι οι «θεολόγοι» που μιλούν για προσευχή.

Κατερίνα Γρίσπου

Η ΠΟΛΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Κάθε πόλη έχει πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα για να ζεις σ' αυτήν και να νιώθεις περήφανη ή το αντίθετο.

Είμαι μαθήτρια και κατοικώ στο Πέραμα απ' την ημέρα που γεννήθηκα. Αγαπώ αυτήν την πόλη και την θεωρώ ως την καλύτερη του κόσμου. Γεωγραφικά, βρίσκεται σε πολύ καλή θέση γιατί συνδυάζει βουνό και θάλασσα με τα σπίτια χρισμένα αμφιθεατρικά να βλέπουν στον ήλιο και την Σαλαμίνα.

Όμως, οι εκάστοτε Δήμαρχοι μας έχουν κάνει να ντρεπόμαστε να λέμε πως είμαστε απ' το Πέραμα.

Δεν υπάρχει επαρκές οδικό δίκτυο, δεν υπάρχει πράσινο και οι οκταδροφες πολυκατοικίες έτοιμες να μας πλακώσουν.

Τα πάρκα είναι εγκαταλελειμμένα και έχουν γίνει στέκι άρρωστων παιδιών που βρίσκουν καταφύγιο για να πάρουν την δόση τους.

Η «Πρόνοια» - μια μεγάλη έκταση που συνδυάζει ψυχαγωγία, αθλητισμό και πάρκο για να παίζουν τα παιδιά μας - έχει γίνει στέκι αδέσποτων σκύλων, με αποτέλεσμα να βλέπεις παντού ακαθαρσίες ζώων που όταν έχει υγρασία και ζέστη η μυρωδιά γίνεται αφόρητη.

Το όμορφο λιμανάκι μας που θα μπορούσες να κάνεις τη βόλτα σου για να ηρεμήσεις, έχει γίνει καταυλισμός αρουραίων και εστία μόλυνσεως...

Την πόλη μου, όπως είναι σήμερα, δεν την έχω ξαναδεί ποτέ!

Παντού σκουπίδια. Όπου υπάρχουν κάδοι, υπάρχουν ένα σωρό σκουπίδια γύρω απ' αυτούς, που έχουν λιώσει, και σχηματίζουν μια γλίτσα με αποτέλεσμα να κινδυνεύεις ανά πάσα στιγμή να γλιστρήσεις, να χτυπήσεις ή να σου μεταδοθεί κάποιο μικρόβιο. Παρά τα επανειλημμένα παράπονα που έχουν γίνει

στη Δημοτική αρχή, το πρόβλημα της καθαριότητας παραμένει άλυτο. Η απάντηση είναι πως δεν επαρκεί το προσωπικό ούτως ώστε να φροντίσουν για την καθαριότητα. Πώς όμως να επαρκεί, όταν γίνονται προσλήψεις για τον σκοπό αυτόν και σε λίγες μέρες οι προσληφθέντες έχουν μαγικώς και ξαφνικώς «αποκτήσει τις απαιτούμενες γνώσεις» και έχουν μπει στα γραφεία! Ενώ η ομάδα που ανήκει στην καθαριότητα είναι δέκα άτομα που προσπαθούν να καθαρίσουν μία ολόκληρη πόλη. Τι ντροπή...

Αλήθεια, ντρέπομαι για την κατάσταση που επικρατεί και την διάσταση που έχει πάρει το πρόβλημα της καθαριότητας. Πρέπει κάποια στιγμή να αναλάβουμε όλοι τις ευθύνες μας και να κοιτάξουμε λίγο να αναβαθμίσουμε την πόλη μας.

Πρέπει όλοι μας να γίνουμε πιο προσεκτικοί. Όπως στο σπίτι μας δεν ρίχνουμε χαρτάκια κάτω, έτσι πρέπει να συμπεριφερθούμε και στο δρόμο ή στο πάρκο. Έτσι θα προστατέψουμε το περιβάλλον και την πόλη μας.

Άλλωστε, υπάρχουν παντού κάδοι ανακύκλωσης.

Αν όλοι παίρναμε τη σκούπα και σκουπίζαμε ένα κομμάτι γύρω απ' το σπίτι μας, το Πέραμα θα ήταν πολύ καλύτερο και ομορφότερο. Έτσι δεν έκαναν στα παλιά χρόνια οι νοικοκυρές που σκούπιζαν και ασβέστωναν τις αυλές τους; Κι έτσι, δεν θα φτάναμε στο χάλι που είμαστε σήμερα.

Το Πέραμα είναι όμορφο και πρέπει να το αγαπήσουμε! Να το προστατέψουμε και να ομορφύνουμε τον τόπο που ζούμε. Ας το κρατήσουμε καθαρό για να το χαίρονται όλοι: κι εμείς και τα παιδιά μας!

Χαρούλα Βατίστα (Γ2)

Ο αετός που έβρισε κότα

Κάποτε, σε μια βουνοκορφή είχε τη φωλιά του ένας αετός και τέσσερα μεγάλα αυγά μέσα σε αυτήν. Μια μέρα έγινε σεισμός και τα αυγά κύλησαν την πλαγιά μέχρι ένα πτηνοτροφείο. Οι κότες που ζούσαν εκεί προστάτησαν και φρόντισαν τα αυγά μέχρι που ένα αυγό άνοιξε και ένας μεγαλόπρεπος αετός βγήκε στο φως. Ο καημένος όμως δεν ήξερε ότι ήταν αετός. Μεγάλωσε μέσα στις κότες και πίστεψε ότι είναι κι αυτός μια κότα. Μια μέρα είδε στον ουρανό αετούς να πετούν και αναστέναξε: "Αχ και να μπορούσα κι εγώ να πετάξω!". Οι κότες ξέσπασαν σε γέλια και είπαν: "Εσύ δεν μπορείς να πεταξεις! Οι κότες δεν πετάνε!". Κι έτσι ο αετός μας πέθανε πιστεύοντας ότι είναι μια κότα. (Anthony de Mello, Awareness)

Θέλησα να μοιραστώ την παραπάνω συγκινητική ιστορία μαζί σας καθώς πιστεύω ότι όλοι μας σε κάποια στιγμή της ζωής μας έχουμε νιώσει σαν τον αετό της ιστορίας, που, ενώ επιθυμούσε να πραγματοποιήσει κάποιο όνειρό του, περιβαλόταν από τις κότες που τον περιγελούσαν και τον έπειθαν καθημερινά ότι ήταν κάποιος άλλος από τον πραγματικό του εαυτό, ο οποίος αδυνατούσε να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Από την ίδια μας την οικογένεια, τον κοινωνικό μας περίγυρο και το σχολείο μέχρι τον χώρο εργασίας μας και την πολιτεία, υπάρχουν κάποιοι που εσκεμμένα ή μη προσπαθούν να μας πείσουν ότι δεν είμαστε ικανοί να δώσουμε ζωή στις ιδέες και τους στόχους μας, τους οποίους νιώθουμε ότι θέλουμε και έχουμε ανάγκη να πραγματοποιήσουμε. Το λυπηρό είναι ότι πολλές φορές τα καταφέρνουν. Η αυτοεκπληρούμενη προφητεία λειτουργεί όταν κάνουμε εκείνα που μάς λένε ότι είμαστε ικανοί να κάνουμε και όταν γινόμαστε εκείνοι που μάς λένε ότι είμαστε. Με αυτόν τον τρόπο χάνουμε την ευκαιρεία να γνωρίσουμε και οι ίδιοι τον πραγματικό μας εαυτό προσποιούμενοι ένα ρόλο και κρυμμένοι πίσω από το προσωπίο που μάς έδωσαν να φοράμε. Χάνουμε την ευκαιρία να γίνουμε εκείνοι που πραγματικά νιώθουμε ότι είμαστε και να κάνουμε εκείνα που πραγματικά

θέλουμε να κάνουμε. Δυστυχώς, και στον χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης βλέπει κανείς πολλούς "αετούς" που έρχονται στο σχολείο "κότες" και φεύγουν από αυτό πάλι "κότες". Η έλλειψη ουσιαστικού επαγγελματικού προσανατολισμού, ο στείρος ανταγωνισμός και η βαθμοθηρία, αλλά και η αναπαραγωγή της αυτοεκπληρούμενης προφητείας από εμάς τους εκπαιδευτικούς εις βάρος των μαθητών μας είναι μερικοί από τους λόγους που πολλοί μαθητές όχι μόνο δεν ανακαλύπτουν τους εαυτούς τους, τις δεξιότητες και τις κλίσεις τους, αλλά και αποθαρρύνονται όσον αφορά στην πραγματοποίηση στόχων που έχουν βαθιά κρυμμένους μέσα τους. Είναι τρομακτικό το πώς παιδιά με τόση ενέργεια και ζωντάνια σιγά σιγά παραιτούνται οικειοθελώς από την ενεργή συμμετοχή στη σχολική ζωή είτε γιατί νιώθουν πως δεν "ταιριάζουν" στο σύστημα της στείρας απομνημόνευσης και της βαθμοθηρίας είτε γιατί αισθάνονται το σχολικό σύστημα αδιάφορο ή και εχθρικό πολλές φορές απέναντί τους. Όταν λοιπόν το σχολείο όχι μόνο δεν βοηθάει τους μαθητές σχετικά με τον τρόπο που θα κάνουν πράξη τις ιδέες τους και τους στόχους τους, αλλά και τους πείθει ότι είναι "ανίκανοι", "κακοί μαθητές", "τεμπέληδες", "για λίγα πράγματα", τότε δεν μένει παρά μόνο οι μαθητές να φορέσουν αυτές τις ταμπέλες και να παίξουν το ρόλο που τους δόθηκε.

Με αφορμή την ιστορία του αετού που έμεινε για πάντα κότα, ας δείξουμε εμπιστοσύνη στην δύναμη που κάθε άνθρωπος κρύβει μέσα του για δημιουργία και προκοπή, ας ενθαρρύνουμε τον συνάνθρωπό μας για τις θετικές πτυχές της προσωπικότητάς του, εμείς οι εκπαιδευτικοί ας πείσουμε τους μαθητές μας για τις δυνατότητές τους. Θα κλείσω με την ευχή το εκπαιδευτικό μας σύστημα μια μέρα να αγκαλιάσει όλους τους μαθητές και να τους βοηθήσει να επιτρέψουν στον αετό που κρύβουν μέσα τους να πετάξει ψηλά.

Μαρία Δρακοπούλου

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ΜΑΣ

- 1.** Όταν είμαι στο παπί περιμένοντας να ανάψει πράσινο και βλέπω πίσω ένα παρόμοιο παπί που ακούγεται δυνατό τότε ετοιμάζομαι να ανοίξω για το χαβαλέ έτσι ώστε να δω πώς πάει το παπί μου άμα και το άλλο είναι πιο δυνατό από το δικό μου.
- 2.** Υπάρχουν παιδιά που οδηγούν με παράξενο τρόπο και οι περισσότεροι κάνουν παράξενους ελιγμούς στο δρόμο. Ή μερικοί την βλέπουν και καλά 'γ....' και έτσι οδηγούν με τέτοιο τρόπο. Την οδήγηση αυτή εμείς την λέμε καγκούρια.
- 3.** Υπάρχουν διάφοροι τύποι μηχανακιών όπως τα αυτόματα και με τις ταχύτητες
 1. Honda (Glx), (Astra), (Supra).
 2. Gilera (Puggio).
 3. Suzuki
- 4.** Τα αυτόματα έχουν μικρές ρόδες για να έχουν περισσότερη και καλύτερη εκκίνηση όπως έχουν τα Monkey. Δηλαδή τα μπόμπο. Και στα αυτόματα υπάρχουν δύο κατηγορίες: τα δίχρονα και τα τετράχρονα.
- 5.** Glx βγαίνουν σε (90cc) και σε (50cc)
Astra βγαίνουν μόνο σε (100cc)
Supra βγαίνουν μόνο σε (100cc)
Innova βγαίνουν μόνο σε (125cc)
Suzuki βγαίνουν σε (125cc) και (100cc) και σε (50cc)
Gilera βγαίνουν σε (125cc) σε (50cc) και σε (80cc) και τα 3 αυτά βγαίνουν και σε δίχρονα.....
Yamaha Ζήτα βγαίνουν σε (125cc)
Montenas dynamic βγαίνουν σε (125cc)
και υπάρχουν και πολλά άλλα, όμως βαριέμαι να γράφω τα πάντα...
- 6.** Για μερικούς που τους αρέσει η μυρωδιά το δίχρονο και τα γκάζια τους υπάρχουν τα "Ζήτα" και τα "Montenas" και τα δύο είναι ισάξια, αλλά άμα και τα δύο είναι μαμά το Montenas είναι μπροστά. Ο λόγος που είναι μπροστά είναι πως τα "Montenas" βγαίνουν με εξάτμιση ενώ τα "Ζήτα" δεν φοράνε... Αλλά άμα ένα "Ζήτα" αλλάξει εξάτμιση είναι μπροστά...
- 7.** Αλλά άμα ποτέ από εσάς πάει να φτιάξει για κοντράδικο δίχρονο, εγώ προσωπικά σας προτείνω "Ζήτα" γιατί απλά για εμένα και αρκετούς άλλους είναι κορυφή. Αλλά ό,τι πάτε να κάνετε, μην ξεχάσετε να κάνετε ενίσχυση στο σκελετό σας, το λέω από πρώτο χέρι.....
- 8.** Στα τετράχρονα παπάκια που είναι κοντράδικα το 1ο είναι το Glx και 2ο το Astra μέχρι 60 χιλιοστά. Φυσικά, για παραπάνω πάνε και το Suzuki στα 125cc.
- 9.** Οι περισσότεροι που είναι στην ηλικία 13 έως 18 όπως είμαστε και εμείς.. έχουν μεγάλη τρέλα με τα παπάκια.....Ο λόγος που είναι τρελαμένοι μέχρι αυτή την ηλικία με τα παπάκια, είναι πως δεν τους αφήνουν οι δικοί τους να πάρουν κάτι παραπάνω. Γιατί απλά φοβούνται και καλά - κάνουν γιατί έχουν γίνει πολλά ατυχήματα... Αλλά υπάρχουν και εξαιρέσεις που κάνουν ό,τι θέλουν γιατί έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη των δικούς τους.

Τσούλος Γεώργιος (Γ 1)
Βελουδης Ευάγγελος (Β 2)

CHAPKOON

DO

«Τι είναι το CHAPKOON-DO; Είναι ένα καινούριο είδος πολεμικής τέχνης; Η απάντηση είναι σίγουρα όχι!» Έτσι ακριβώς ξεκινούσε το άρθρο που παρουσίαζε το C.K.D ένα περιοδικό πολεμικών τεχνών στη Σιγκαπούρη το 1972. Μόλις πριν τρία χρόνια από την δημοσίευση του άρθρου, ο Master Leong Siew Chong κέρδιζε τους Πανασιατικούς αγώνες χρησιμοποιώντας επιλεγμένες τεχνικές από το Choy Lee Fut, το Shito Ryu Karate, Tae Kwon-Do και το Chinese Boxing.

Μετά από έναν χρόνο ιδρύει την πολεμική τέχνη του Chapkoon-Do και σε σύντομο χρονικό διάστημα απαριθμεί πάνω από 1000 μέλη στην Σιγκαπούρη.

Ο αδελφός του, Master Steven Leong, αναλαμβάνει να διαδώσει το C.K.D. στην Ευρώπη και κατόπιν στον Καναδά, ενώ ο Master Ho το διαδίδει στην Μαλαισία, την Ταϊβάν και την Αυστραλία.

Ο Master Steven στο πέρασμά του από αρκετές χώρες - συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας - άφησε άριστες εντυπώσεις για την υψηλή τεχνική και την μαχητικότητά του.

Το CHAPKOON-DO λοιπόν είναι μια μαχητική τέχνη βασισμένη στο kung-fu, αλλά σε πιο απλή και ρεαλιστική μορφή, χωρίς περιορισμούς στις κινήσεις του.

Χρησιμοποιεί όλα τα μέρη του σώματος και είναι ιδανικό για αυτοάμυνα ανδρών και φυσικά γυναικών!

Ο πρώτος άνθρωπος που άνοιξε σχολή CHAPKOON-DO στην Ελλάδα και που το ανέπτυξε σε πολύ μεγάλο βαθμό είναι ο Δάσκαλος Ιωάννης Λεοντάρης.

Ένας από τους πρώτους μαθητές του Δασκάλου Ιωάννη Λεοντάρη που ξεκίνησε αυτή την πρωτόγνωρη τέχνη για εκείνη την εποχή, είναι ο τωρινός Δάσκαλος της σχολής CHAPKOON-DO στο Πέραμα, και για πολλά χρόνια δικός μου Δάσκαλος στην μαχητική αυτή τέχνη, ο Απόστολος Αποστολίδης.

Από την τέχνη αυτή δεν μαθαίνεις μόνο τις τεχνικές του να μάχεσαι, όταν βρίσκεσαι σε κίνδυνο και να αποφεύγεις κάποιες πολύ σοβαρές καταστάσεις αμυνόμενος, αλλά πάνω από όλα σε βοηθά να ανακαλύψεις τις δυνάμεις εκείνες – κυρίως πνευματικές - που βρίσκονται κρυμμένες μέσα σου και που μπορείς να τις αξιοποιήσεις με τον καλύτερο τρόπο σ' αυτές τις δύσκολες περιστάσεις.

Πολλές φορές με βοήθησε το CHAPKOON-DO να ξεπεράσω αδυναμίες όχι μόνο του σώματός μου, αλλά και να ανασύρω δυνάμεις από μέσα μου, ώστε να τις χρησιμοποιήσω με τον καλύτερο τρόπο για να αντιμετωπίσω προσωπικές, δύσκολες καταστάσεις. Μία τέχνη που μας ήρθε από τα βάθη της Ασίας και αξίζει να την ανακαλύψει κανείς προς ίδιον όφελος, να την ανακαλύψουν κυρίως τα νέα παιδιά.

Ραυτόπουλος Ευάγγελος (B2)

Η προετοιμασία μιας γιορτής που... δεν έγινε ποτέ

Στον Ζ.Φ.

Χειμώνας. Παραμονή Χριστουγέννων. Έξω κάνει τσουχτερό κρύο και το χιόνι έπεφτε πυκνό. Καθισμένη βαθιά στη μεγάλη μου πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι και βλέποντας τη φωτιά να αναπηδά μέσα από αυτό, η σκέψη μου έτρεξε για λίγο πίσω.. να ..λίγες μέρες πριν κλείσουν τα σχολεία για τις προγραμματισμένες γιορτές.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος θελήσαμε να παρουσιάσουμε στο Σχολείο μας κάτι για τα Χριστούγεννα. Εφέτος λοιπόν διαλέξαμε ένα διήγημα του Παπαδιαμάντη με τίτλο «Το χριστόψωμο» με την καθοδήγηση του καθηγητή μας. Έτσι βάλουμε μπροστά το σχέδιο μας αρκετό καιρό πριν απ' τις γιορτές.

Όταν ήρθε και μου είπε την ιδέα που είχε, ενθουσιάστηκα! Προσφέρθηκα με χαρά! Εξάλλου, δεν ήταν η πρώτη φορά που θα έπαιρνα μέρος σε εορταστική σχολική εκδήλωση. Βεβαίως δεν θα ήμουν η μόνη: κι άλλοι συμμαθητές μου από άλλες τάξεις όπως η Βασούλα από την τάξη της Β1, ο Σταύρος και η Σπυριδούλα από το Γ1 ... Ο Σταύρος έκανε τον γιο μου και εγώ έκανα την θανάσιμη πεθερά που δεν τα πήγαινα καλά με την στείρα νύφη μου, την Βάσια. Όταν βρισκόμασταν στην πρόβα με τον καθηγητή μας κάναμε και το καλαμπούρι μας, αν και ο χρόνος μας ήταν περιορισμένος και οι ώρες μετρημένες, εμείς πάντα τα καταφέρναμε με την βοήθειά του, προσπαθώντας να πετύχουμε το αδύνατο.

Τα συναισθήματα μας ήταν ανάμεικτα σε κάθε μας πρόβα και συνάντηση, και αναρωτιόμασταν αν όλα πάνε καλά μέχρι την τελική παρουσίαση. Θα τα καταφέρουμε; Οι συμμαθητές μας θα καταλάβουν την δύσκολη γλώσσα του Παπαδιαμάντη; Θα αποδώσουμε το κείμενο με το κατάλληλο χρώμα για να βγει ζωντανό και επίκαιρο; Θυμάμαι τον καθηγητή μας να τρέχει για να μαζέψει τα χαμένα πρόβατα που ήμασταν διασκορπισμένα εδώ και εκεί για να μπορέσουμε να κάνουμε κάτι αξιόλογο και ωραίο για το σχολείο μας. Για να αρέσει στους συμμαθητές μας, αλλά και στους αξιόλογους υπόλοιπους καθηγητές μας.

Επιτέλους! Έφτασε η πολυπόθητη μέρα, που θα γινόταν η γιορτή. Περιμέναμε πώς και πώς! Η αγωνία μας ήταν μεγάλη, όμως από την άλλη ήμουν πολύ επιφυλακτική, διότι όσο πλησίαζε η ώρα έβλεπα τους συμμαθητές μου να έρχονται, να παίρνουν τους βαθμούς τους και να φεύγουν χωρίς κάποιος να τους ενημερώσει, ή να τους πει ότι κάτι θα παρουσιάσουμε, ότι θα κάνουμε κάποια γιορτή, που την είχαμε προετοιμάσει με τόση προσπάθεια. Είχαμε μείνει μόνο ο καθηγητής μας – που ήταν και ο αφηγητής του παραμυθιού, ο Σταύρος κι εγώ βέβαια που γράφω...

Λοιπόν, η απογοήτευσή μας ήταν μεγάλη... ο κάλος μας καθηγητής είχε όλη την καλή διαθέσει να μας ταξιδέψει για λίγο στο παρελθόν και να δούμε πώς ήταν τα Χριστούγεννα των παλαιότερων εποχών, πώς λειτουργούσαν οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, πώς ήταν τα έθιμά τους και εμείς τον απογοητεύσαμε δείχνοντας πόσο ανώριμοι είμαστε. Λυπήθηκα πολύ! Όλη η προσπάθεια και ο αγώνας που κάναμε πήγε χαμένος. Αλήθεια, τι κρίμα!

Τελειώνοντας, θα ήθελα να κάνω μια ευχή: του χρόνου τέτοια μέρα, όλα τα παιδιά να είμαστε ενωμένα και αγαπημένα – το απαιτεί άλλωστε και η γιορτή των Χριστουγέννων – ώστε να κάνουμε κάτι όμορφο για το σχολείο μας, για μας τους ίδιους, αλλά και για τους καθηγητές μας που θα έπρεπε να τους βγάλουμε ασπροπρόσωπους.

Μαρία Γεναράκη (Β 1)

ΠΩΣ ΕΠΗΡΕΑΖΟΥΝ ΟΙ ΕΦΗΒΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΘΗΣΗ

Οι εφηβικές σχέσεις σε ένα σχολείο επηρεάζουν πάρα πολύ έναν έφηβο, επειδή αφήνει εντελώς το διάβασμα για να ασχοληθεί με την/τον σύντροφό του.

Σε ένα πρωινό σχολείο οι μαθητές δεν ενδιαφέρονται και πολύ για σχέσεις με το άλλο φύλο ή για φλέρτ και έτσι έχουν καλύτερη επίδοση στα μαθήματά τους ή μπορούν απερίσπαστοι να ασχοληθούν περισσότερο μ' αυτά. Άλλωστε, υπάρχουν πολλές διαφορές ανάμεσα σε ένα πρωινό και σε ένα εσπερινό σχολείο...

Τα παιδιά στο πρωινό έχουν άλλα ενδιαφέροντα και το τελευταίο που τους νοιάζει είναι η «σχέση». Η ηλικία των παιδιών του πρωινού κυμαίνεται από 13-16 ετών και έτσι είναι σπάνιο να κάνουν κάποια σοβαρή σχέση. Σπάνιες είναι οι περιπτώσεις που μαθητές καταφεύγουν στην «κοπάννα» για να περάσουν λίγες ώρες με το αγόρι ή το κορίτσι τους.

Σε ένα εσπερινό σχολείο, όπως το δικό μας, οι ηλικίες είναι λίγο μεγαλύτερες, αλλά και πάλι μία σχέση με το άλλο φύλο μπορεί να επηρεάσει την επίδοση ενός μαθητή. Σε τέτοια σχολεία οι σχέσεις ίσως να διαρκούν λίγο παραπάνω, επειδή τα παιδιά είναι μεγαλύτερα και πιο ώριμα. Όμως – παρά την «ωριμότητά τους» - κάποιοι μαθητές πολλές φορές καθυστε-

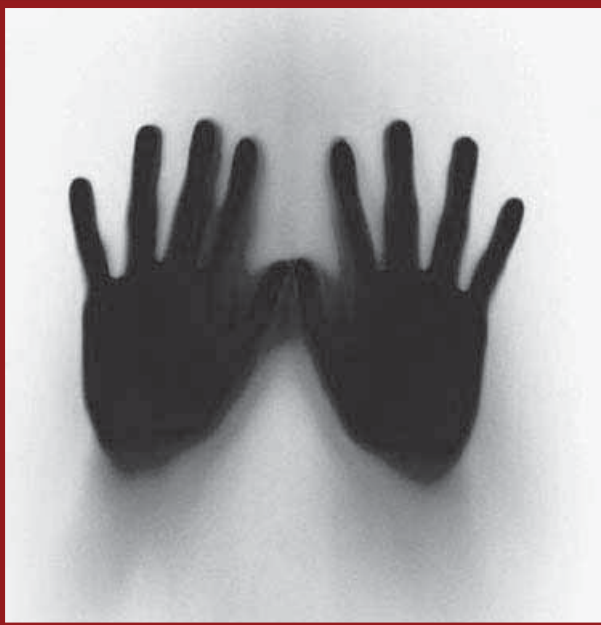

ρούν να έρθουν στο σχολείο για να δουν τον φίλο ή την φίλη τους περισσότερη ώρα με αποτέλεσμα να χάνουν τα μαθήματά τους και να επιβαρύνονται με περισσότερες απουσίες.

Συμπερασματικά θα λέγαμε ότι οι εφηβικές σχέσεις επηρεάζουν αρκετά τις επιδόσεις των νέων στα μαθήματά τους. Άλλωστε, πολλές φορές οι σχέσεις αυτές δεν έχουν το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Άλλα φανταζόμαστε στην αρχή και άλλα μας βγαίνουν στο τέλος : έχουμε τραυματισμένα συναισθήματα, πληγωμένες καρδιές, απογοητεύσεις ... και έτσι δεν έχουμε όρεξη να παρακολουθήσουμε τα μαθήματά μας. Οι βαθμοί μας μειώνονται, οι απουσίες μας αυξάνονται και η ψυχολογία μας γίνεται χάλια....

Αναστασία Γκαχοπούλου (Γ2)

Η κακοποίηση της γυναίκας

Από την εποχή ακόμα του Αδάμ και της Εύας, παρατηρούμε την εχθρική αντιμετώπιση της κοινωνίας απέναντι στην γυναίκα, αφού με την ιστορία της Βίβλου τονίστηκε αρνητικά η περιέργειά της, αλλά και η εν γένει συμπεριφορά της στον Παράδεισο.

Η με καχυποψία αντιμετώπιση της γυναίκας, η θεώρηση ότι είναι κατώτερο ον από τον άνδρα, αλλά και γενικά η κακομεταχείρισή της ξεκίνησε από τότε που ο άνδρας των σπηλαίων τραβά την γυναικεία κόμη και την σύρει στη σπηλιά του. Βέβαια, το πλαίσιο της κακο-

μεταχείρισής της περιελάμβανε κι άλλες πράξεις βίας, που δεν ήταν σε θέση να αναγνωρίσει ή να αντιμετωπίσει, πολλές από τις οποίες μάλιστα τις θεωρούσε «νόμιμες» και ανεκτές, λόγω της γενικότερης επικρατούσας άποψης της κοινωνίας επί του θέματος.

Με την πάροδο του χρόνου και τις πρώτες κοινωνίες, ειδικότερα των πόλεων-κρατών, η θέση της γυναίκας συνεχίζει να είναι υποβαθμισμένη, έως και ανύπαρκτη. Εξαιρεση αποτελεί η Μινωική Κρήτη, όπου οι γυναίκες είχαν δικαίωμα να κυκλοφορούν και έξω από την κατοικία τους, να συμμετέχουν στα κοινά και να παίρνουν μέρος στις δημόσιες τελετές. Ακόμα, οι γυναίκες της Σπάρτης, αποτέλεσαν το πρώιμο δείγμα του φεμινισμού. Είχαν δικαίωμα να γυμνάζονται και θεωρήθηκαν υπόδειγμα θάρρους και σθένους γιατί προτιμούσαν να επιστρέψουν νεκροί οι γιοί τους, παρά να δειλιάσουν και να γυρίσουν πίσω ζωντανοί από την μάχη.

Δυστυχώς, όμως, η πλειονότητα των πόλεων-κρατών υποτιμούσαν τον ρόλο και την αξία της, παρ' όλο που αποτελεί τη «μήτρα» που γεννά την ανθρώπινη ζωή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αρχαία

Αθήνα, που μπορεί να αποτέλεσε το πρότυπο πολλών άλλων πόλεων και να δημιουργήθηκαν σημαντικότερα έργα τέχνης που σώζονται μέχρι σήμερα, να ανέδειξε ανθρώπους με χαρακτηριστικό ήθος και ανδρεία, αντιμετώπισε όμως τη γυναικεία ύπαρξη ως υποδεέστερη των πάντων. Δεν της επιτρεπόταν να βγαίνει από την οικία της και δουλειά της ήταν η φροντίδα των τέκνων της και η διαχείριση τα της οικίας της.

Εν τω μεταξύ, τα χρόνια περνούσαν και η υποτιθέμενη κοινωνική εξέλιξη δε βελτιώνει τη θέση της γυναίκας αλλά αντίθετα την έκανε χειρότερη. Μέχρι πριν μερικές δεκαετίες δεν είχε δικαίωμα ψήφου, δεν μπορούσε να σπουδάσει και κρινόταν ανίκανη να διαλέξει η ίδια τον σύντροφό της, ενώ αν δεν είχε προίκα, δεν μπορούσε να παντρευτεί. Παράλληλα, η σωματική βία δεν διωκόταν ποινικά, οπότε η γυναίκα δεν είχε επιλογές.

Έχοντας όλα αυτά ως εφόρμηση, κάποια στιγμή άρχισε να αντιδρά. Έδειξε την αξία της και παρ' όλο που από την αρχή των αγώνων της δεν βρήκε υποστηρικτές αλλά αντίθετως κατηγορήθηκε επανειλημμένως, σιγά-σιγά όμως άρχισε να γίνεται δεκτή στις ανδρικές κοινωνίες και ο σημαντικός ρόλος της σ' αυτές. Απέκτησε δικαίωμα ψήφου και άρχισε να σπουδάσει. Σιγά σιγά προσπεράστηκε ο γυναικείος ρατσισμός, ο φεμινισμός άρχισε να βγάσει καρπούς και τελικά ο όρος «ισότητα των δύο φύλων» άρχισε να εμφανίζεται.

Βέβαια, όλα αυτά είχαν τις συνέπειές τους, γιατί οι απαιτήσεις από εκείνη αυξήθηκαν. Πρέπει να είναι καλή σύζυγος, στοργική μητέρα, επιμελής εργαζόμενη και καλή νοικοκυρά. Η βία που υφίσταται όμως δεν έχει εκλείψει, αλλά αντίθετα έχει αυξηθεί. Τώρα πλέον όμως ο νόμος την προστατεύει και τα δικαιώματά της είναι πλέον αναφαίρετα.

Συγκεφαλαιώνοντας, η εδραίωση της γυναίκας στους τομείς του κοινωνικού γίνεσθαι δεν έχει επιτευχθεί πλήρως, είναι όμως σε πολύ καλό σημείο. Οι καταπιέσεις και οι απαγορεύσεις θα συνεχίσουν να υπάρχουν, όμως σίγουρα θα καταφέρει να ανταπεξέλθει και να δείξει σε όλο τον ανδρικό πληθυσμό την αξία της.

Σταυρούλα Ζαφειροπούλου (B1)

τρεις φίλοι

«Τρεις φίλοι περπατούσαν κατάκοποι, ο ένας έλληνας, ο άλλος κούρδος και ο τρίτος εβραίος. Επικρατούσε πόλεμος εκείνη την εποχή και εκείνοι έφυγαν πρόσφυγες προσπαθώντας να σωθούν. Πεινασμένοι

έφτασαν σε ένα αμπέλι που ανήκε σε ένα τούρκο. Έκοψαν λοιπόν σταφύλια για να χορτάσουν την πείνα τους. Ξαφνικά πετάχτηκε μπροστά τους ο τούρκος ιδιοκτήτης. Τι κάνετε εδώ; εσύ ο κούρδος μπορεί να μην είσαι τούρκος είσαι όμως μουσουλμάνος αδερφός και εσύ ο εβραίος μπορεί να μην είσαι ούτε τούρκος ούτε μουσουλμάνος δεν έχουμε όμως τίποτα να χωρίσουμε. Εσύ όμως λέει του έλληνα πρέπει να τιμωρηθείς.

Ορμάει στον έλληνα λοιπόν και τον σκοτώνει.

Κοιτώντας τον κούρδο του λέει:

-Εσύ είπαμε είσαι αδερφός όμως εσύ εβραίε θα πρέπει πληρώσεις.

Επιτίθεται λοιπόν στον εβραίο και τον αφήνει κάτω μισοπεθαμένο.

-Άκου να σου πω, λέει στον κούρδο, δε με νοιάζει αν είσαι μουσουλμάνος, τούρκος όμως δεν είσαι και χτυπώντας τον αφήνει και αυτόν κάτω μισοπεθαμένο.

Πληγωμένος ο κούρδος λέει στον εβραίο:

-Να σου πω κάτι, δεν έπρεπε να τον αφήσουμε να σκοτώσει το έλληνα.»

Αυτή η ιστορία μου ήρθε στο μυαλό, παρακολουθώντας εδώ και αρκετά χρόνια, λαούς να τιμωρούνται για διάφορους λόγους. Σερβία, Αφγανιστάν, Ιράκ, Λιβύη. Ένας –ένας με την γνωστή τακτική του διαίρει και βασίλευε.

Μήπως δεν έπρεπε να τους αφήσουμε να τιμωρήσουν την Σερβία...

Στέλιος Καραπιέρης

Δ/ντης Εσπερινού Γυμνασίου Περάματος

Αφιερωμένο...

Θυμάμαι την αγκαλιά σου
Θυμάμαι το φιλί σου
Θυμάμαι το χαμόγελό σου
Θυμάμαι τα μάτια σου
Θυμάμαι την ομορφιά που αισθάνομαι όταν είμαι μαζί σου
Θυμάμαι τις βόλτες που πηγαίναμε και περνούσα όμορφα μαζί σου
Θυμάμαι την φωνή σου που με φώναζες κάθε φορά με καινούργιο όνομα
Θυμάμαι, θυμάμαι, θυμάμαι
Θέλω να πω ότι δεν θα σε ξεχάσω, θα σε αγαπώ όπως σε αγαπούσα
Θέλω να πω ότι σε σκέφτομαι κάθε λεπτό.

Πέντε λέξεις

1. Θάνατος

Αυτόν ποτέ δε θα τον καταλάβω, αλλά πρώτα τον συνοδεύει ο πόνος, η απώλεια, ο χωρισμός, τα δάκρυα, το κενό στην ψυχή.

2. Αγάπη

Υπάρχει στην πραγματικότητα, ή απλά είναι κάτι με το οποίο ξεγελάμε την καρδιά για να συνεχίσει να χτυπάει;

3. Έρωτας

Αυτός περνάει από τις ζωές όλων μας, χαρίζοντας λίγες ώρες ευτυχία, πάθος και φιλιά.

4. Μοραξιά

Αυτή θα μείνει πάντα η καλύτερή μου φίλη, αυτή δεν έχει λόγο να με ξεγελάσει, αντιθέτως είναι δίπλα μου ακριβώς επειδή κάποιος με ξεγέλασε, την εμπιστεύομαι τυφλά, ξέρω ότι δε θα με προδώσει ποτέ.

5. Ελπίδα

Αυτή είναι που με κρατάει πάντα όρθια, αυτή είναι που όταν πέφτω μου δίνει το χεράκι της για να σηκωθώ, αυτή είναι πάντα δίπλα μου σε κάθε προσπάθειά μου να συνεχίσω μπροστά.

Μάρα - Ελένα Νικουλέσκου (Α)

Μια γυναίκα... Ένας άνδρας... Μία σχεδόν παράνομη σχέση που ξαφνικά κατέληξε σε μια όμορφη οικογένεια γεμάτη αγάπη... Και ένα τόσο παράξενο καλοκαίρι...

- Έρχεται...! φώναξε ξαφνικά ένα πρωινό του Μαΐου η κοπέλα.
- Ποιος έρχεται; Την ρώτησε η μητέρα της.
- Έρχεται! Αχ, κι έχω κάνει τόσα πολλά σχέδια!
- Ναι μωρέ, αλλά ποιος έρχεται;
- Το καλοκαίρι έρχεται, μη σου πω ότι ήρθε κιόλα!
- Α...! καλά και τί όνειρα κάνεις;
- Θα φύγω, θα πάω διακοπές. Λέω να πάρω μαζί μου και την μικρή...
- Εσύ φύγε, πήγαινε όπου θες, η μικρή όμως θα μείνει εδώ! Δεν έχει καμία δουλειά μαζί σου ... της είπε αυστηρά η μάνα της.
- Ναι, καλά εγώ θες δεν θες θα την πάρω! Είπε με πείσμα η κόρη.
- Χμμ ... Καλά, καλά ...

Εννοούσε φυσικά την μικρή της αδερφή. Η μεγάλη κόρη είχε μία σχέση που κατά βάθος κανένας δεν την ήθελε και ειδικά η μητέρα της. Έτσι, στην αρχή, διατηρούσε κρυφά αυτόν τον γλυκό δεσμό στην ζωή της, παρ' όλο που όλοι είχαν μάθει γι' αυτόν, έτσι ώστε είχαν αρχίσει φασαρίες και λόγια πικρά από όλους για αυτόν τον άντρα που αγαπούσε η κόρη. Δεν τον ήθελε κανένας από την οικογένειά της παρά μόνο οι δύο μικρότερες αδερφές της.

Ήρθε το καλοκαίρι και η κόρη πήγε σ' ένα μακρινό νησί, για να βρει εκεί το αγόρι της δίνοντας την υπόσχεσή της στην μικρή της αδελφή πως θα της βγάλει τα εισιτήρια για να έρθει κι εκείνη κοντά της να την βρει. Στην μητέρα της είπε ότι πάει κάπου αλλού, γιατί αν της έλεγε την αλήθεια, φοβόταν πως δεν θα της επέτρεπε να πάρει μαζί της την μικρή αδελφούλα της. Σ αυτήν όμως φανέρωσε την αλήθεια και της είπε πού ακριβώς είναι.

Οι μέρες πέρασαν κι έφτασε κι εκείνη στο νησί κι αμέσως κατάλαβε πως όσο καιρό ήταν μόνοι τους στο νησί περνούσαν τέλεια. Όταν όμως πήγε η ψεύτρα και ανακατώστρα θεία του αγοριού άρχισαν να τσακώνονται να γκρινιάζουν και να μαλώνουν με το παραμικρό...

Όσπου δεν άντεξαν και μια μέρα έφυγαν. Από την άλλη, η σατανική και επικίνδυνη μητέρα της τους εκβίαζε με ψέματα και τους φοβέριζε για να γυρίσουν πίσω. Η κόρη προσπαθούσε να πει σε όλους ότι θα ζήσει μαζί του, ότι αγαπιούνται πραγματικά, ότι θέλει ειλικρινά ο ένας τον άλλον και ότι έχουν αποφασίσει να παντρευτούν, αλλά δεν μπορούσε να τους πείσει. Έπειτα είχε και αδυναμία στον άρρωστο πατέρα της που νόμιζε ότι θα πεθάνει αν έφευγε από το πατρικό της.

Μα ούτε και το αγόρι της πια έκανε κάτι. Ποτέ δεν μίλησε στους γονείς της κοπέλας του, ποτέ δεν τους φανέρωσε την αγάπη του γι' αυτήν. Ο καιρός πέρασε και το καλοκαίρι έφευγε αλλά τα πράγματα για το ζευγάρι πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο. Δεν μπορούσαν να βλέπονται όσο συχνά ήθελαν κι ο χειμώνας έγινε ακόμα πιο δύσκολος γιατί η κόρη που δεν είχε τελειώσει ακόμα το σχολείο και το είχε παρατήσει από παλιά, αποφάσισε να το ξαναρχίσει.

Το αγόρι της όμως ζήτησε πολύ και με χίλια παρακάλια προσπάθησε να την πείσει να σταματήσει το σχολείο. Όμως η κόρη στρώθηκε για τα καλά στο διάβασμα, παράτησε τα χασομέρια και αφοσιώθηκε στο σχολείο της γιατί ήταν αποφασισμένη να βάλει μια τάξη στη ζωή της, να σπουδάσει και να γίνει χρήσιμη στην κοινωνία.

Τα χρόνια πέρασαν. Η κόρη τελείωσε με άριστα το σχολείο και τώρα πια ζούνε μαζί παντρεμένοι κι αγαπημένοι σε δικό τους σπίτι. Όμως ποτέ δεν ξέχασαν τις άσχημες εμπειρίες που πέρασαν, ποτέ δεν ξέχασαν όσα έζησαν και έτσι όλα τα πήρε εκείνο το καλοκαίρι...

A. Γκαχοπούλου (Γ2)

2 ιστορίες αναμνήσεων από ένα κοιμητήριο

Α' ιστορία

Κάπου μακριά, σ' ένα κοιμητήριο, κοντά σ' έναν τάφο, καθόταν μια καθηγήτρια της μουσικής. Μες στον τάφο, κοιμόταν η μαθήτριά της, που πέθανε ένα χρόνο πριν, αλλά την θυμόταν ακόμα, θυμόταν το λευκό της πρόσωπο με τα μαύρα μάτια, και ήταν σαν να την κοιτούσαν ακόμα... Η ομορφιά αυτού του προσώπου για πάντα εξαφανίστηκε από τη γη, αλλά θα μείνει για πάντα στην καρδιά της δασκάλας... Την σκοτώσανε την κοπέλα... Την σκότωσε ο γιος της δασκάλας... μετά αυτοκτόνησε και αυτός, με τα λόγια... "Με σκότωσε η ομορφιά της από την πρώτη στιγμή που την είδα..."

Β' ιστορία

Είναι Δεκέμβριος. Κάνει πολύ κρύο, όλα γύρω είναι ασπρόμαυρα... όλα... ακόμα και οι άνθρωποι στους δρόμους... ακόμα και οι σκέψεις τους... Σ' ένα νεκροταφείο, κοντά σ' ένα χιονισμένο τάφο, καθόταν μια γυναίκα, που τα δάκρυά της, τρέχοντας από τα μάτια κατέβαιναν στα μάγουλα, και έμεφταν κάτω... Είχαν τη δυνατότητα να λιώσουν τα πάντα, τον πάγο, το χιόνι πάνω σ' ένα τάφο, αλλά δεν μπορούσαν να λιώσουν τις αναμνήσεις της, ούτε το μάρμαρο του τάφου, για να μην είναι πια φυλακισμένος εκεί ο γιος της... Η ώρα περνούσε, η γυναίκα καθόταν... Μπροστά στα μάτια της περνούσε όλη η ζωή της, ο γιος της, να τον μικρός, αποφοίτησε, είναι τόσο χαρούμενος... Ήταν... Μέχρι που ήρθε εκείνη, και τον σκότωσε, τον πήρε από αυτήν. Την σκότωναν οι αναμνήσεις της.

Μάρα Νικουλέσκου (Α)

Θ κρυμμένος θησαυρός

τραγουδι σε ρυθμό γαρ

Η βασιλεία του Θεού μοιάζει με έναν θησαυρό που να κρυμμένος σ' ένα χωράφι τόσο δα μικρό.

Μια ωραία μέρα με ήλιο και αέρα έβαλε τα καλά του κάποιος για να πάει πέρα που καθώς περνούσε απ' το χωράφι αυτό στο μάτι του άστραψε κάτι λαμπερό!

Κοιτάζει, τι να δει! Ένας θησαυρός σ' ένα πιθάρι μισοκρυμμένο στο χώμα και μέσα στο χορτάρι!

Όμως αλλοίμονο! Το χωράφι δεν ήτανε δικό του γι' αυτό αποφάσισε να πουλήσει όλο το μερτικό του και μ' αυτά που μάζεψε κι άλλα που είχε αγόρασε το χωράφι που κάποιος άλλος το κατείχε.

Πάυλος Ράπτης (B2)

Π ρ ο σ ε υ χ έ ς

I

Κάθε φορά που υψώνω στον ουρανό το βλέμμα
κοιτάζω Εσένα, τον Μεγάλο Ποιμένα.

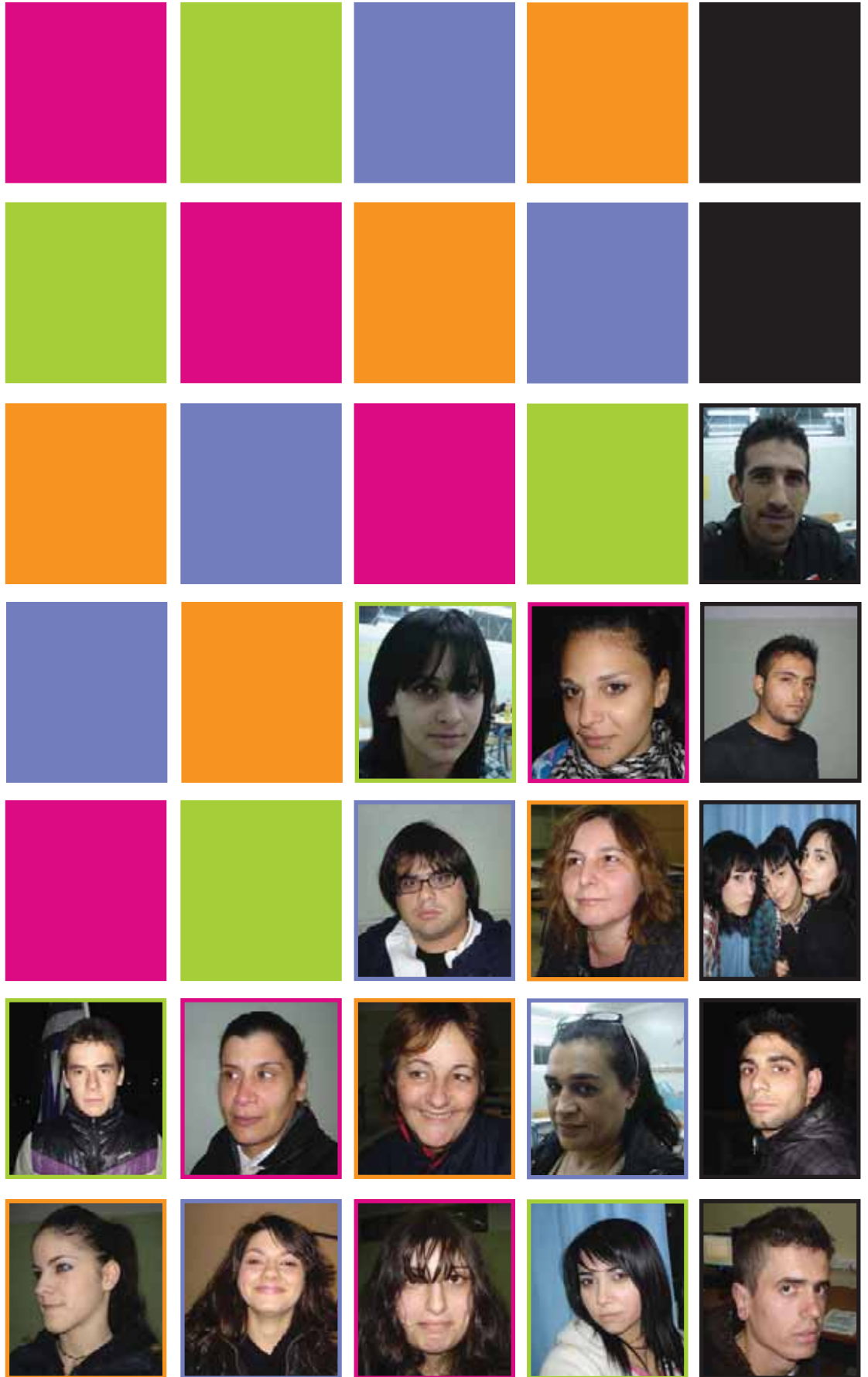
Στον γλυκό δάσκαλό μου προσεύχετ' η ψυχή μου
και ζητάω απ' την καρδιά μου να μ' ακούσεις λυτρωτή μου:
να προσέχεις συνεχώς και με αγάπη να φροντίζεις
όπως εσύ κάθε φορά πολύ καλά γνωρίζεις
κάθε πονεμένο και κάθε σου χαμένο παιδί
που άσκοπα πλανιέται μακριά απ' το μαντρί.
Δάκρυα ρίχνω και παρακαλώ για τον άσωτο υιό
την επιστροφή του σου ζητάω που τόσο πολύ ποθώ.

II

Καρδιά μου ξυπόλυτη στ' αγκάθια πού πάς;
Καρδιά μου έτσι ξυπόλυτη που περπατάς,
θα πονέσεις, θα κλάψεις, θα πληγωθείς
θα θρηνήσεις, θ' απογοητευτείς.
Σήκωσε τα χέρια σου σε μένα το Χριστό
σήκωσε το βλέμμα σου ως πάνω το Σταυρό
και κοίταξέ με χωρίς να φοβηθείς,
κοίτα με στα μάτια δίχως να ντραπείς.
Στάσου και κοίταξε με θάρρος εμένα
που σ' αγαπάω, τον καλό ποιμένα.
Δυο χιλιάδες χρόνια επάνω στο Σταυρό
περιμένω εσένα και τον κάθε αμαρτωλό.
Σαν τον τελώνη, σαν τον ληστή
κι όχι σαν τον φαρισαίο τον υποκριτή.
Ζήτησε συγχώρεση και με μετάνοια να προσευχηθείς
στον οίκο του Πατρός μου αμέσως θα βρεθείς.

Μαρία Γεναράκη (B 1)

Η ΠΑΡΕΑ ΜΑΣ

Είσαι ο άγγελός μου

Κλείσε τα ματάκια σου, θα βρίσκομαι κοντά σου
είμαστε ένα όπως το σύμπαν γενικώς
λοιπόν σ' ευχαριστώ για ό,τι μου χεις δώσει
το εκτιμώ αλλ' είμαι δυνατότερος απ' όσο θα νομίζεις
και προσπαθώ να γίνω ακόμα πιο πολύ
η αγάπη είναι αυτή που είναι φτιαγμένη απ' τον Θεό
είναι το δώρο του για μας, το δώρο του να το χαρώ
όταν μου είπες θα μ' αφήσεις έπεσα από τον ουρανό
μπροστά μου είχα την κόλαση και πίσω τον γκρεμό
άκουσέ με νομίζω με παρεξήγησες, μα στάσου να σου πω
θέλω να είμαι δίπλα σου, μέσα στα όνειρά σου
θολώνω μπροστά στην απίστευτη ομορφιά σου
η κάθε μου στιγμή γίνεται πιο τέλεια κοντά σου
δώσε βάση σ' αυτά που τώρα σου εξηγώ
και μη μ' αφήνεις μόνο μου για σένανε να κλαίω
ένα στήριγμα ζητάω κι αυτό είσαι εσύ
εσύ η νεράιδα μου κι εγώ απλά ένα μικρό παιδί.

Παύλος Ράπτης (B2)

Τα στιχάκια του Γενάρη

Τόσο καιρό κυλάνε δάκρυα στα μάτια που πονάνε
κι αυτά τα μάτια που τα πλήγωσες για σένα τραγουδάνε
ένα τραγούδι που τα λόγια του σε σένα τα χρωστάνε
άκουσέ το κι έλα πιάσε με στην αγκαλιά σου, ξέχασέ το
δεν είναι λόγος χωρισμού αυτός δεν είν' αιτία
είναι μονάχα στη ζωή ακόμα μία δυσκολία
θυμάσαι τα στιχάκια που μου 'γραφες μες στα βιβλία
ξέρεις πως για μένανε είν' ολόκληρη ιστορία
χαραγμένη στην καρδιά μου στην ψυχή μου στα όνειρά μου
για μένα είσαι το θαύμα μου στο λέω και μακάρι
τώρα και πάλι να 'χαμε τις έντεκα Γενάρη
σ' αγαπώ και θα στο πω και θα στο λέω μια ζωή
μέχρι ο θάνατος να φτάσει και να μπει μες το κορμί
αν δεν σ' έχω πια δεν ζω, δεν αναπνέω συγγνώμη που στο λέω
μα η αλήθεια είναι πως για όλ' αυτά εγώ δεν φταίω, δεν φταίω.

Παύλος Ράπτης (B2)

Άγγελος στη φωτιά

Στο δωμάτιο είχα ένα κερί
Ένα κερί αναμμένο
Με την ψυχή και το μυαλό
Εσένα να προσμένω.

Και μες στην φλόγα ξαφνικά
Ένας άγγελος μπροστά μου
Ήταν η μορφή σου, μια ματιά
Βγαλμένη απ' τα όνειρά μου.

Την φλόγα τότε πρόσεξα
Η απόλυτη ευτυχία.

Την ζωή μου σκέφτηκα
Ως τότε δεν είχα ζήσει
Τον κόσμο μέσα έβλεπα
Από την Ανατολή ως την Δύση
Και στην καρδιά μου την έβαλα
Ποτέ της να μη σβήσει.

Δες με λιγάκι

Δες με λιγάκι, δες μέσα μου
Δες μες στην ψυχή μου
Εσένα έχω στο μυαλό μου
Εσύ είσαι η ζωή μου.

Δες με λιγάκι, δες, άγγελέ μου
Δες μες στην καρδιά μου
Εσύ είσαι τα πάντα μου
Εσύ είσαι η ματιά μου.

Δες με λιγάκι, μια φορά
Και νοιώσε ό,τι νοιώθω
Μια τρέλα, μια χαρά
Κι ένα μεγάλο πόθο.

Δες με λιγάκι
Και θα καταλάβεις
Όσα για σένα νιώθω.

Μάρα Νικουλέσκου (Α)

Η Φιλία

Άραγε υπάρχει; Όλοι την ίδια απορία έχουν! Και αν υπάρχει, γιατί δεν εμφανίζεται όταν την αναζητάς; Γιατί εμφανίζονται μόνο οι ψεύτικες που σε πονάνε;... Και άλλα πολλά και παρόμοια ερωτήματα.

Η αληθινή φιλία υπάρχει! Το δύσκολο είναι να την βρεις, το εύκολο είναι να την χάσεις. Δυστυχώς σ' αυτήν την εποχή οι περισσότεροι άνθρωποι σε πλησιάζουν φιλικά, μόνο από συμφέρον. Μόνο για να σε χρησιμοποιήσουν ή για να κερδίσουν κάτι. Μερικές φορές τους καταλαβαίνεις αμέσως και τους κάνεις πέρα. Άλλες φορές συνεχίζεις να τους δίνεις ό,τι ζητάνε μέσα από την καρδιά σου, μέχρι να φτάσεις στο σημείο του πρώτου «όχι» που θα τους πεις, με αποτέλεσμα να μείνεις και πάλι μόνη σου. Κάποιοι με την πρώτη προδοσία τα παρατάνε, κάποιοι άλλοι συνεχίζουν υπομονετικά μέχρι να καταφέρουν με υπομονή να χτίσουν την φιλία τους. Ίσως την βρούνε κάποτε. Ίσως όμως και ποτέ. Άλλωστε, η προσπάθεια μετράει, όσο μεγαλώνεις τόσο μαθαίνεις. Ό,τι ηλικία και να χει ο άνθρωπος, από τα λάθη του μαθαίνει, από τα λάθη του αποκτά αυτογνωσία, γνώση και εμπειρία. Με υπομονή θα καλλιεργήσουμε τις φίλιες μας, αλλά και όλες τις άλλες σχέσεις μας.

Νένα Μαρίνου (B2)

Καλλυντικά

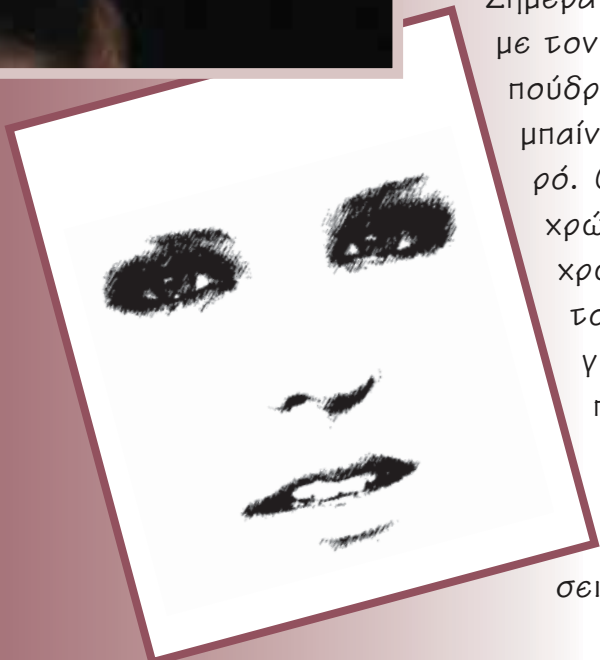
Τα καλλυντικά είναι τα μέσα με τα οποία μπορεί μια γυναίκα να αναδείξει περισσότερο την θηλυκότητά της, να τονίσει τα δυνατά σημεία της ομορφιάς της, να καλύψει τα αδύναμα ή και να τα διορθώσει.

Όμως, εμείς οι γυναίκες πρέπει να ξέρουμε πώς να βαφόμαστε. Το βάψιμο είναι μία μεγάλη τέχνη και πρέπει να την προσέξουμε πολύ. Αλλιώς βαφόμαστε το πρωί, αλλιώς το μεσημέρι και φυσικά αλλιώς το βράδυ. Βαφόμαστε με διαφορετικό τρόπο, ανάλογα με την περίσταση ή το γεγονός στο οποίο καλούμαστε να συμμετάσχουμε.

Το πρωί όταν πάμε στην δουλειά πρέπει να βαφόμαστε πιο ελαφριά, ενώ το μεσημέρι αν πρέπει να βγούμε για φαγητό, πρέπει το βάψιμό μας να είναι λίγο πιο έντονο. Όμως το βράδυ, αν ετοιμαζόμαστε για κλαμπ ή για κάποια επίσημη έξοδο, πρέπει να είναι πιο προσεγμένο. Το απόγευμα που θα πάμε για καφέ, το βάψιμο θα πρέπει να είναι διακριτικό και φυσικά τέτοιο, που να μας πηγαίνει και να μας κάνει πιο όμορφες.

Στα παλιότερα χρόνια δεν είχαν την μεγάλη ποικιλία καλλυντικών που έχουμε στην σημερινή εποχή. Σήμερα έχουμε καλλυντικά πολλών ειδών, ανάλογα με τον σκοπό για τον οποίο τα χρειαζόμαστε: η πούδρα, την οποία βάζουμε στο πρόσωπο και μπαίνει πρώτη-πρώτη, για να το κάνει πιο λαμπερό. Οι σκιές, που διατίθενται σε πάρα πολλά χρώματα χρησιμοποιούνται για να δίνουμε χρώμα και ομορφιά στα μάτια. Το μολύβι, με το οποίο «γράφουμε» γραμμές στα βλέφαρα για να μεγαλώσουν τα μάτια και να τα κάνει πιο έντονα. Επίσης είναι η μάσκαρα, που κάνει τις βλεφαρίδες μεγαλύτερες, με περισσότερο όγκο και μακρύτερες. Το ρουζ, που υπάρχει σε πολλές αποχρώσεις για να τονίσει και να φρεσκάρει τα

μάγουλα ώστε να τα κάνει πιο ζωντανά. Το κραγιόν είναι από τα βασικά καλλυντικά που χρωματίζει τα χείλια με διάφορα χρώματα και τα κάνει από «νεκρά» έως και κατακόκκινα. Οι κρέμες αναζωογονούν το δέρμα και το διατηρούν φρέσκο και νεανικό. Υπάρχουν κρέμες ημέρας και νυκτός για να τραφεί το δέρμα μας όλο το βράδυ και να είναι το πρωί λαμπερότερο.

Σε όλα αυτά όμως πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικές, να γνωρίζουμε τι χρησιμοποιούμε και πώς, γιατί όλα αυτά τα «υλικά» έχουν άμεση σχέση με την υγεία μας. Κι αυτό γιατί μπορεί να προκαλέσουν απλές αλλεργίες, μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια, σπυράκια ακόμα και διάφορα είδη καρκίνου, όπως π.χ. καρκίνο του δέρματος. Το μανό π.χ. που ίσως το θεωρούμε «αθώο» εισχωρεί από τους ανοιχτούς πόρους των νυχιών και διοχετεύεται στο αίμα μας με βλαβερές φυσικά συνέπειες (πόσο μάλλον το ασετόν με το οποίο ξεβάφουμε το μανό των νυχιών και είναι καρκινογόνο). Καλό θα ήταν λοιπόν να αγοράζουμε τα καλλυντικά μας από το φαρμακείο με συνταγή γιατρού ή από εξειδικευμένα μαγαζιά που πουλάνε μόνο καλλυντικά και οι πωλητές είναι γνώστες του αντικειμένου που μπορούν να μας βοηθήσουν και να μας λύσουν οποιαδήποτε απορία.

Το βάψιμο είναι ωραίο για μια γυναίκα. Της τονίζει τα καλά χαρακτηριστικά και της κρύβει τα άσχημα. Σε κάθε γυναίκα αρέσει να βάφεται, αλλά θα πρέπει να προσέξει πάρα πολύ, ώστε να μην κάνει υπερβολές, οπότε θα φέρει μάλλον το αντίθετο αποτέλεσμα. Είναι πανέμορφο να δείχνεις την θηλυκότητά σου με τα καλλυντικά.

Τριανταφυλλιά Βέρου (Γ2)

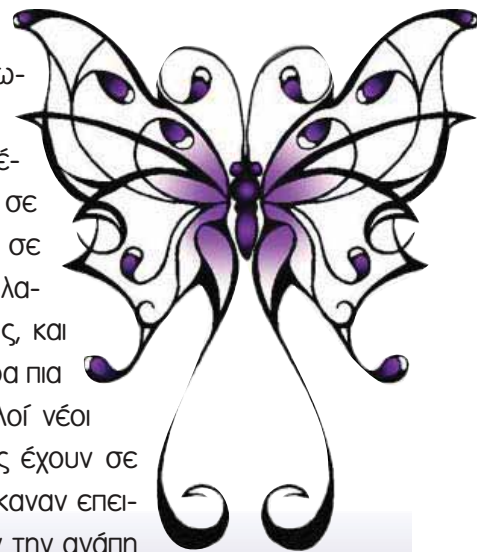

Τ Α Τ Τ Ο Ο

(Μία συνέντευξη με τον Τζένιο)

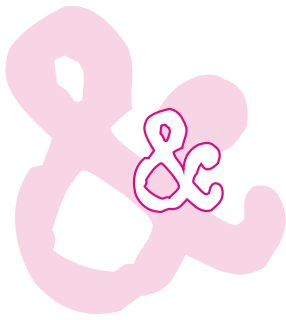

Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε πολλούς ανθρώπους να «διακοσμούν» το δέρμα τους με διάφορα χρωματιστά ή και μονόχρωμα σχέδια. Βλέπουμε – συνήθως νεαρούς- να τρυπούν διάφορα σημεία του σώματός τους και να τα «διακοσμούν» με σκουλαρίκια ή κρίκους. Η δερματοστιξία ή κοινώς τατουάζ (tattoo) και το piercing – το τρύπημα του σώματος είναι πλέον συχνά φαινόμενα που πια δεν προξενούν και μεγάλη εντύπωση, ούτε «στιγματίζουν» κάποιους κοινωνικά περιθωριακούς όπως συνέβαινε παλιά που βλέπαμε τατουάζ σε φυλακισμένους, σε ναυτικούς ή σε εγκληματίες. Τα τατουάζ και τα σκουλαρίκια στιγματίζουν την κακή φήμη τους, και την αντικοινωνική τους ζωή. Όμως, τώρα πια τα πράγματα έχουν αλλάξει. Πάρα πολλοί νέοι φοράνε σκουλαρίκι και πολλές νέες κοπέλες έχουν σε φανερό ή κρυφό σημείο του σώματός τους κάποιο τατουάζ. Άλλοι το έκαναν επειδή θέλουν το σώμα τους να έχει κάτι ξεχωριστό, άλλοι για να δηλώσουν την αγάπη τους σ' ένα πρόσωπο ή απλώς επειδή είναι «της μόδας».

Πολλές φορές όμως ξεχνάμε ότι υπάρχουν πολλοί ανεύθυνοι στην δημιουργία του τατουάζ που χρησιμοποιούν αυτοσχέδια εργαλεία προξενώντας έτσι την διάδοση διαφόρων σοβαρών νόσων όπως η ηπατίτιδα, ιών όπως HIV που προκαλεί το AIDS ή ακόμα και σύνδρομο τοξικού σοκ. Συναντήσαμε τον Τζένιο, έναν άνθρωπο που ασχολείται συστηματικά με το τατουάζ και το piercing με τον οποίο ανταλλάξαμε λίγες κουβέντες, κάτω από την πίεση του λίγου χρόνου που διαθέτει.

PIERCING

- Για ποιους λόγους αποφασίσατε να κάνετε αυτή την δουλειά;
- Γιατί μ' αρέσει η ζωγραφική και γενικά το τατουάζ.
- Έχετε κάνει σπουδές ή δουλεύετε μόνο με το ταλέντο σας;
- Στην αρχή δούλεψα μόνο με το ταλέντο μου. Αργότερα όμως άρχισα να παρακολουθώ διάφορα σεμινάρια σε πολλές χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής.

- **Επικοινωνείτε με άλλους επαγγελματίες του είδους σας και ενημερώνόσαστε για τις εξελίξεις που συμβαίνουν στο χώρο σας;**
- Πολύ συχνά παίρνω μέρος σε πολλά φεστιβάλ, όπου υπάρχει ενημέρωση και επικοινωνία με τους συναδέλφους μου.
- **Πώς νοιώθετε όταν κάνετε τρύπες στα σώματα των ανθρώπων;**
- Το θέμα δεν είναι πώς νοιώθω εγώ, αλλά πώς νοιώθουν αυτοί που τις κάνουν!
- **Ποιοι κάνουν πιο συχνά τατουάζ και τρύπες για σκουλαρίκια, οι γυναίκες ή οι άνδρες και πείτε μας ποια είναι τα πιο «αγαπημένα» μέρη του σώματος που «υποφέρουν» από τις τρύπες και τα τατουάζ;**
- Δεν υπάρχουν κάποια «σταθερά» μέρη, όμως τα πιο συχνά για τις γυναίκες είναι τα χέρια, τα αυτιά ενώ για τους άνδρες τα φρύδια και η γλώσσα. Για το τατουάζ είναι τα μπράτσα, οι γάμπες και το «μπικίνι» για τις γυναίκες.

Παλελή – Πάχη Γεωργία (B 1)

Θ υ ν ζ α γ ε ς
 μ ο ο υ ρ έ κ ι

ΥΛΙΚΑ

- 3/4 Ανθότυρο
- 6 μέτριες πατάτες
- 2 μεγάλα κολοκύθια
- 3 αυγά
- 1 φλιτζανάκι του καφέ ελαιόλαδο
- Αλάτι, πιπέρι, άνηθο, δυόσμο

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Μισοβράζουμε τις πατάτες και τα κολοκύθια. Αφού κρυώσουν τα κόβουμε σε ροδέλες. Βάζουμε λίγο λάδι στον πάτο ενός μέτριου ταψιού και στρώνουμε τις μισές πατάτες και τα μισά κολοκύθια. Σ' ένα μεγάλο μπολ βάζουμε το ανθότυρο τα αυγά το λάδι (1 φλιτζανάκι) μια κουταλιά της σούπας φιλοκομμένο δυόσμο, αλάτι και πιπέρι. Ανακατεύουμε λιώνοντας με το χέρι το τυρί ώσπου να γίνει ρευστό το μείγμα. Βάζουμε λίγο από το μίγμα πάνω στην πρώτη στρώση. Στρώνουμε και τις υπόλοιπες ροδέλες πατάτες και κολοκύθια και ρίχνουμε το υπόλοιπο μίγμα ανθότυρου. Το ψήνουμε στους 180ο C για 45 λεπτά.

Δήμητρα Κραβαριώτη (Γ 1)

κ ε ι κ κ ρ α β ο υ ο ύ

ΥΛΙΚΑ

- 1 κούπα καλαμποκέλαιο
- 1 κούπα κρασί κόκκινο
- 2 κούπες ζάχαρη
- 2 κούπες αλεύρι για όλες τις χρήσεις
- 3 αυγά
- 3 κουταλιές της σούπας κακάο
- 3 κουταλιές της σούπας τρούφα
- 1 κουταλάκι του γλυκού κανέλλα
- 1 κουταλάκι του γλυκού μπέικιν πάουντερ

ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Όλα τα υλικά τα χτυπάμε μαζί. Το ψήνουμε για 1 ώρα περίπου στους 180οC . Αφού ψηθεί έχουμε λιώσει κουβερτούρα και την στρώνουμε πάνω στο κέικ

Ελένη Κατσαφάδου (Α)

Νοσταλγία

8 Απριλίου, ώρα 9:00π.μ.

στο

ΠΕΡΑΣΜΑ

ΚΑΡΝΑΓΙΟ

